

Matematik Dünyası'ndan

md@math.bilgi.edu.tr

Uzaktan da olsa tanıdığım bir kadın yazar vardı. Feministti. Türkiye'de kadın haklarını en çok gündeme getirenlerden biriydi. Büyük katkıları olmuştur bu konuda. Genç yaşında kaybettik maalesef bu yetenekli yazarımızı.

Yıllar önce bir pazar günü çalıştığı gazetede bir profesörün eşini nasıl dövdüğünü tam sayfa anlatmıştı. Erkek olan profesördü tahmin edilebileceği gibi... Olay gerçekten de tam bir rezaletti. Profesör eşini gün aşırı dövmüş. Hem de öyle böyle değil, acımasızca. Kadın yıllar süren bu işkenceye dayanamayıp en sonunda polise sığınmış ve olay kaçınılmaz olarak basına yansımış. Tanıdığım yazar o günkü gazete yazısında profesöre demediğini bırakmamıştı, adamı çok aşağılamıştı.

Yazıyı okuduktan sonra içimi derin bir hüznün kapladı. Uzun süre kendime gelemedim, boşluğa bakakaldım. Kadının durumuna elbette üzülmuştum. Kim üzülmez ki? Ama kocası olacak profesöre de üzülmuştum...

Erkek dayanışmasından değildi üzüntüm elbette. Daha neler! Akademisyen dayanışmasından hele hiç değildi. Bu adam niye böyle diye üzülmuştum. Neler yaşamış, neler geçirmiş de böyle olmuş? Hayatı boyunca hangi psikolojik ya da fiziksel sorunlarla boğuşmuş da üstesinden gelememiş? Bir insanın böyle olması için çok büyük bir derdi olmalı.

Ben de erkeğim, ben de profesörüm, yaşlarımız ve coğrafyamız da üç aşağı beş yukarı tutuyor, ama ben eşimi dövmüyorum. Oysa bu adam dövüyor. Aramızdaki fark ne? Benim bu adamdan ne üstünlüğüm var? Bazı insanlar analarının karnından kötü mü doğarlar? Sorunun genetik olduğunu hiç sanmam ve ummam. Belli ki adamcağız ("adamcağız" deyiverdim!) aşamadığı, benim ise hiçbir zaman karşılaşmadığım, dolayısıyla aşmak zorunda bile kalmadığım sorunlarla karşı karşıyaydı. Acaba ben aynı koşullarda ne yapardım?

Tanıdığım yazara bu düşüncelerimi yazdım. Adama üzülmeden, adamı anlamaya çalışmadan soruna genel bir çözüm bulunamayacağını, kadına şiddetin tek taraflı bir sorun olmadığını söyledim.

Zehir zemberek bir yanıt geldi. Sustum, daha doğrusu pıstım. Belli ki yazarımız dayak yiyen kadının acısını derinden hissediyordu ve olayın bir başka yönünü görmeyi reddediyordu. Üstelemenin hiç anlamı yoktu, anlaşılamayacağımız besbelliydi.

Mazluma, mağdura, ezilene, acı çekene, işkence görene herkes üzülür. Bundan daha doğal ne olabilir ki? Ne de olsa merhamet duygusu herkeste vardır az çok. Bu, çok büyük bir marifet sayılmaz. Asıl marifet ve asıl insanlık, ve en zor olanı, zalime, acı verene, işkence çektirene, iftira atana, yalancıya, kötüye, fenalık yapana üzülme, bu insan neden böyle diye üzülme. Bir sanatçıyı ve özellikle bir edebiyatçıyı büyük sanatçı yapan da yetenekten önce işte bu özelliğidir.

Bu yazıyı neden yazdın diye sual edecek olursanız... Bir canavara çok üzuldüm de... Öylesine bir canavar ki adını söylemeye bile cesaret edemiyorum.

Ali Mesur